

מ"ת 201/01/16 - מדינת ישראל נגד עבד עאשור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 201-01-16 מדינת ישראל נ' עאשור(עציר)
תיק חיצוני: 2016/1094

בפני	כבוד השופט אהרן האוזרמן
המבקשת	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד פקד אביבית אקסול
נגד	
המשיב	עבד עאשור (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד ג'ימי מינאוי (מטעם הסנ"צ)

החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים

כנגד המשיב הוגשה ביום 03.01.16 בקשה למעצר עד תום ההליכים, על פי סעיף 21(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1966, זאת במקביל להגשת כתב אישום המייחס למשיב עבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף (הן בשל הפסילה והן משום היותו בלתי מורשה לנהיגה) ונהיגה ללא ביטוח.

המשיב עצור במסגרת הבקשה, על פי החלטת כב' הש' שרית קריספין מבימ"ש זה, עד החלטה אחרת, מיום שנתפס בכף (02.01.16), זאת בהסכמת בא כוחו הסנגור המלומד.

לאחר ששמעתי את טיעוניהם המפורטים של ב"כ הצדדים החלטתי כי יש מקום להיענות לבקשה ולעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

מתיק החקירה עולה קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום. כן קיימת עילת מעצר נוכח מסוכנות, המתבטאת בחומרת העבירות המיוחסות למשיב.

מסוכנות המשיב נובעת מהעובדה כי זהו מקרה תשיעי בשנים האחרונות בו נתפס המשיב נוהג ברכב למרות שלא הוציא רישיון נהיגה מעולם ובהיותו בלתי מורשה כלל לנהיגה, וכן מאחר ומדובר במקרה שלישי בו נתפס המשיב מפר לכאורה החלטות ביהמ"ש לפסילת רישיונו, ונוהג בפסילה, כל זאת למרות עונשים כבדים שהוטלו עליו בעבר, שלא היה בהם כדי להרתיעו.

בנוסף, למרות תסקיר מעצר של שרות המבחן, שבדק אפשרות למעצר בפיקוח אלקטרוני ולמרות המלצתו לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, במעצר בית מלא בבית הוריו בפיקוח בני משפחתו, מצאתי כי לא ניתן במקרה זה לאיין את מסוכנותו של הנאשם לביטחון הציבור, בכל דרך אחרת, פרט למעצרו מאחורי סורג ובריא, עד סיום ההליכים בעניינו.

ואלו הנימוקים המפורטים להחלטתי:

ראיות לכאורה:

השתלשלות העניינים כמפורט בעובדות כתב האישום על בסיס חקירת המשטרה הינה כדלקמן: בתאריך 02.01.16 נתפס המשיב בכף ע"י שוטרים לאחר שנעצר על ידם בעת ביצוע עבירת תנועה (פניית פרסה אסורה). הוברר במקום כי המשיב נוהג ברכב בהיותו בלתי מורשה לנהיגה וכן בניגוד ל-4 גזרי דין שונים, של מותבים שונים בבית המשפט לתעבורה בתל אביב, אשר גזרו על המשיב עונשי פסילה בפועל מלקבל רישיון נהיגה וזאת בשל עבירות שונות בהן אף עבירות זהות לעבירות המפורטות באישום הנוכחי. גזר הדין אחרון מתוכם ניתן ביום 06.11.11. בשה"כ פסול המשיב מלהוציא רישיון נהיגה על ידי בית המשפט למשך 22 שנה.

בתאריך 16.04.14 הפקיד המשיב תצהיר חליפי להפקדת הרישיון במזכירות ביהמ"ש בתל אביב, לאחר שדבר פסילתו בכל אחד מארבעת התיקים הודע לו. מכאן נטען לכאורה כי ידע על הפסילה בטרם נהג במועד בו נתפס בכף כאמור נוהג ברכב. לא למותר לציין כי בעת שנתפס היה עם המשיב ברכבו בנו הקטין (בן 14).

ב"כ המשיב הסכים בהגנותו לקיומן של ראיות לכאורה בשלב הזה, וביקש לטעון למעשה אך ורק למידת המסוכנות הנשקפת מהמשיב, ולשכנע בקיומה של חלופה ראויה במקום מעצרו.

נוכח האמור ועל בסיס חומר החקירה שהצטבר בעניינו של המשיב שהוצג בפני, אני מוצא כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית איתנה וחזקה של ראיות, המספיקה בשלב זה, להוכחת העובדות המיוחסות למשיב בכתב האישום.

עילת מעצר - מסוכנות:

מסוכנותו של המשיב (בנהיגה) נלמדת מחומרת העבירות המיוחסות לו, מהצטברותן וכן מעברו הפלילי והתעבורתי. לעניין המסוכנות הנובעת מעצם העבירה של נהיגה בזמן פסילה, נאמר על ידי כבוד הש' רובינשטיין, ברע"פ 222/11, הראל נ' מדינת ישראל (לא פורסם):

"נהיגה בזמן פסילה אינה סתירת לחי לחוק בלבד, אלא סיכון לכולי עלמא, לנהגים ולהולכי הרגל מסיב, שהרי אם מצא בית המשפט כי פלוני אסור שיחזיק הגה בידו וינהג ברכב, מעיד הדבר על מסוכנותו על הכביש".

ברע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מ"י (פורסם בנבו) (24.01.11), כתב כבוד הש' רובינשטיין:

"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת; ראו למשל סעיפים 7 ו-12 לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975, ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

ברע"פ 6115/06 מ"י נ' מוראד אבו לבן (פורסם בנבו) (08.05.07), כתב כבוד הש' לוי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב".

מכאן אנו למדים כי בתי המשפט מייחסים מסוכנות רבה וחומרה יתרה לעבירה של נהיגה בפסילה, וזאת אף בדגש על עבריינות חוזרת. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בנהג בלתי מורשה, אשר לא עמד במבחן רישוי ולא הוציא מעולם רישיון נהיגה.

המסוכנות המיוחדת הנשקפת מן המשיב נלמדת בנוסף ממכלול הנסיבות בעניינו, לרבות עברו הפלילי והרשעותיו הקודמות בתעבורה.

המשיב בלתי מורשה ולמרות זאת כולל רישומו התעבורתי 11 הרשעות קודמות בשל נהיגה ברכב, בהן 2 הרשעות בעבירות קודמות של נהיגה בזמן פסילה.

למשיב רישום פלילי בעבירות של אלימות בתחום המשפחה (כנגד בת זוגו), שימוש בסמים איומים ותקיפת והעלבת עובד ציבור (הרשעתו האחרונה בפלילים משנת 2009).

אין חולק כי העבירות בהן נחשד המשיב, מקימות עילת מעצר בגין מסוכנות. על אחת כמה וכמה נכונים הדברים כאשר מדובר בעבירות חוזרות ועל רקע מעורבות בביצוע עבירות בתחום הפלילי.

לאור המפורט לעיל, אני קובע כי נשקפת מסוכנות לציבור המשתמשים בדרך, מהמשך נהיגתו של המשיב.

בחינת חלופת מעצר/ולחילופין בחינת אפשרות למעצר בפיקוח אלקטרוני:

סעיף 21 (ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 [להלן: "חוק המעצרים"], מחייב

את ביהמ"ש לבחון בשלב זה האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה, שפגיעתה בחירות המשיב הנה פחותה.

לאחר הוספת סימן ג' 1 לחוק המעצרים שכותרתו "מעצר בפיקוח אלקטרוני" (במסגרת תיקון מס' 11 לחוק) קובע סעיף 22.ב. לחוק המעצרים, כי בהתמלא התנאים להוצאת צו מעצר לפי סעיף 21 (א) לחוק ובמידה ולא ניתן למצוא חלופת מעצר בהתאם לסעיף 21(ב)(1) כאמור, רשאי ביהמ"ש להורות כי חלף החזקת העצור במקום מעצר, ימצא העצור במקום שיקבע ולמשך תקופה שיקבע וזאת בתנאי "מעצר בפיקוח אלקטרוני".

הנה כי כן, לאחר שמצאתי כי קיימת עילת מעצר על בסיס הראיות לכאורה שנאספו כנגד המשיב, עלי לבחון אפשרות קיומה של חלופת מעצר ראויה, ובמידה ולא תמצא כזו, מחוייבת בשלב שני בחינת אפשרות נוספת הקיימת כיום והיא האפשרות לקיום המעצר בדרך של פיקוח אלקטרוני כדוגמת מעצר בית בפיקוח על ידי אזוק אלקטרוני.

ראוי להדגיש כי אין כל שינוי בהלכה שהשתרשה זה מכבר בעניין זה, לפיה ככלל אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה, אלא במקרים חריגים בלבד.

בבש"פ 2227/08 גריפאת נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (14.03.08), נקבע כי:-

"יש להורות על מעצר כאמור רק במקרים בהם קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב".

בבש"פ 9524/07 אושרי ועקנין נ' מ"י (פורסם בנבו) (18.11.07), קבע כב' הש' גובראן:-

"אכן על פי רוב, ניתן להפיג מסוכנות של נאשם בעבירות תעבורה באמצעות חלופת מעצר ואך לעיתים רחוקות יורה בית המשפט במקרה כגון זה על מעצר עד תום ההליכים..., אולם יש ובית המשפט יתרשם הן מאופי העבירה והן מעברו של הנאשם, כי נשקפת ממנו סכנה לביטחון הציבור ולשלומו אשר לא ניתן לאיין אלא באמצעות מעצר עד תום ההליכים"

על מנת לבחון האם לא ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך חלופית, נשלח המשיב לקבלת תסקיר מעצר, כאשר שירות המבחן התבקש להתייחס הן לבדיקת חלופת מעצר אפשרית והן לאפשרות למעצר בפיקוח אלקטרוני.

המשיב הוזהר במפורש ע"י כב' הש' קריספין כי אל לו לפתח ציפיות עקב הפנייתו לתסקיר וכי הוא צפוי להמשיך מעצרו, זאת נוכח התרשמותה למסוכנות אפרירית ברמה גבוהה מצידו.

המבקשת מתנגדת לשחרור המשיב לכל חלופת מעצר.

המבקשת מתנגדת לבקשת ב"כ המשיב לאפשר בשלב זה, את המשך מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, במסגרת

של מעצר בפיקוח אלקטרוני.

המבקשת עומדת על בקשתה לעצור את המשיב עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח. לשיטתה, לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מאת המשיב בכל דרך אחרת אלא על ידי מעצרו מאחורי סורג ובריח.

ב"כ המשיב מצדו טען כי מעצר בפועל עד תום ההליכים הינו תמיד חריג, במיוחד כשמדובר בעבירות תעבורה, וכי ניתן להשיג את מטרת המעצר בחלופת מעצר בית מלא ובפיקוח מפקחים מבני משפחתו כפי שהמליצה קצינת המבחן. לחילופין, ניתן לשיטתו לשים את המשיב לכל הפחות במעצר בפיקוח אלקטרוני, בבית הוריו.

תסקיר המעצר והמלצת שירות המבחן:

תסקיר המעצר בעניינו של המשיב נתקבל לתיק ביהמ"ש והעתקו הוצג בדיון בפני הצדדים.

קצינת המבחן פגשה במשיב בבית המעצר וערכה תסקירה בהתבסס על ראיון עם המשיב, ושיחה עם מעבידו. בנוסף פגשה ב-2 הוריו של המשיב, שהוצעו כמפקחים.

המשיב בן 36, נשוי ואב ל-4 ילדים קטינים. עובד לדבריו כמכונאי מוסך, בחלוקת עיתונים ובניקיון משרדים. רעייתו אינה עובדת ונמצאת בחופשת לידה.

קצינת המבחן התרשמה כי המשיב מתקשה בהצבת גבולות לעצמו וכי הוא שב וחוזר על ביצוע העבירות וזאת על רקע תפיסתו את תפקידו כמפרנס את משפחתו, באמצעות הנהיגה ברכב. מכאן בולטת הסתבכותו בעבירות חוזרות על פני השנים האחרונות במישור התעבורתי. המשיב נוטה לצמצם מחומרת התנהגותו פורצת הגבולות במישור התעבורתי ומתוך היותו ממוקד כאמור רק בפרנסת משפחתו, קיים לדעתה סיכון להישנות העבירות בעתיד. יחד עם זאת בעיתוי הנוכחי התרשמה קצינת המבחן כי נוכח תפיסתו בכך, מעצרו מזה למעלה מחודש ימים וקיומו של ההליך הנוכחי המתנהל נגדו, יש באמור משום גורמים מפחיתי סיכון.

קצינת המבחן ממליצה על שחרורו של המשיב למרות האמור, לחלופת מעצר במעצר בית מלא בבית הוריו ובפיקוחם, תחת צו פיקוח ש"מ, מאחר והתרשמה כי הוריו מהווים עבורו דמויות סמכותיות המסוגלות להשפיע בטווח הקרוב על אי הישנות עבירות דומות מצדו. למרות בקשתו לצאת לעבודה ונכונות המעביד לפיקוח, נשללה אפשרות ליציאתו לעבודה במוסך.

סיכום והחלטה:

התנאי הבסיסי לשחרורו של עצור לחלופת מעצר, הוא יכולתו של בית המשפט ליתן בו **אמון**, שיעמוד בתנאי שחרורו בערובה. [ראה: בש"פ 9573/09, סלימאן נ' מ"י (פורסם בנבו) (06.12.09)].

אמון כזה נדרש באופן דומה, לא פחות, גם כאשר מבוקש מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני, שכן הפיקוח האלקטרוני כשלעצמו אין בו כדי לשמש מחסום שימנע פיזית את הפרת החלטת המעצר ואת הסיכון לציבור הנובע מחזרה על העבירות, על ידי עצור שיפר את אמון ביהמ"ש.

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים, עינתי בתסקיר שירות המבחן, בחנתי את נסיבות ביצוע העבירה כעולה מהראיות שבידי המשטרה, והאזנתי אף לדבריו של המשיב עצמו, איני סבור כי המשיב ראוי לאמון בית המשפט ולשחרור לחלופת מעצר, שכן לדידי, אין בחלופה המוצעת כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת לציבור מהמשך נהיגתו של המשיב. זאת ועוד, אני מוצא כי איני יכול לתת אמון במשיב אף כי יקיים החלטה בדבר מעצר בפיקוח אלקטרוני.

כאמור לעיל, עסקינן בעבירות חוזרות, בפעם התשיעית (נהיגה כבלתי מורשה) ובפעם השלישית (נהיגה בפסילה). בנוסף למשיב רישום פלילי, והמשיב רצה בעבר מאסר. דהיינו, עסקינן לכאורה במי שסיגל לעצמו תרבות עבריינית, הן במישור הפלילי והן במישור התעבורתי ומפגין פעם אחר פעם זלזול מוחלט בהוראות החוק ובתי המשפט.

לדידי, עבירה של נהיגה בזמן פסילה כמוה כביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק העונשין, לכל דבר ועניין. עבירה זו אף טומנת בחובה יסוד נפשי של מחשבה פלילית. המשיב אינו מכבד החלטות בית המשפט ומי לידנו יתקע כי יכבד החלטה המורה על הגבלת חרותו ומגבילה את יכולתו להתפרנס, בין אם בחלופת מעצר ובין במעצר בפיקוח אלקטרוני.

כעולה מתסקיר שירות המבחן, המשיב נוטה לצמצם מחומרת התנהגותו פורצת הגבולות במישור התעבורתי, מתקשה לעמוד בגבולות סמכות וחוק ונמנע להערכתי מלקחת אחריות אמיתית על מעשיו. שירות המבחן אף התרשם מקיומו של סיכון להישנות התנהגות בעייתית של המשיב בעתיד במישור התעבורתי, על רקע אותם "קשיי הפרנסה" אשר הובילו אותו גם בעבר לביצוע העבירות הנדונות.

לפיכך, קיימת להערכתי סכנה ממשית להישנות העבירות, אף בתקופה הקרובה ולמרות משפטו המתנהל של המשיב, ואיני יכול להטיל את כובד האחריות לשלום ציבור עוברי הדרך על המפקחים המוצעים הוריו של המשיב, ראויים ככל שיהיו, עת קיימת סכנה כאמור.

ביהמ"ש העליון אישר לא אחת מעצר נהגים מסוכנים, רצידיוויסטים, עד תום ההליכים, אף בניגוד להמלצות שירות המבחן, כאשר התרשם כי קיים סיכון מצדם ולא ניתן לתת בהם אמון. [ראה: בש"פ **3357/06** אחמד נאיף כעביה נ' מ"י (01.05.06); בש"פ **1753/07** פאדי אבו רקיה נ' מ"י (19.03.07); בש"פ **9573/09** עבדאללה סלימאן נ' מ"י, 06.12.09 (פורסמו בנבו)].

בבש"פ **8563/09** חלילי אגבאריה נ' מ"י (פורסם בנבו) (28.10.09), אישרה כבוד השופטת א' חיות החלטת ביהמ"ש המחוזי שהורה על מעצר עד תום ההליכים של המערער, בלתי מורשה ונהג בפסילה בעל עבר תעבורתי מכביד, למרות חלופות מעצר שהציג ובניגוד להמלצה בתסקיר שירות המבחן ועל אף העובדה כי ביקש להינשא בתוך תקופת מעצרו.

בבש"פ **6595/12** אדרי מכלוף נ' מ"י (פורסם בנבו) (20.09.12), אימצה כבוד השופטת א' חיות החלטת ביהמ"ש המחוזי אשר הפך החלטת בימ"ש לתעבורה שבהתאם לתסקיר שרות המבחן שחרר את המערער לחלופת מעצר במעצר בית מלא, בפיקוח אשתו ובאזוק אלקטרוני, לאחר שנמצא כי אין דרך למתן את הסיכון הנשקף ממנו באמצעות תנאי השחרור המוצעים.

אשר להמלצת שרות המבחן, מקובל כי עמדת שרות המבחן אינה אלא אחד מתוך מכלול השיקולים העומדים בפני ביהמ"ש בבואו לבחון בקשה למעצר עד תום הליכים, מסוג זה.

בבואם להכריע בשאלת קיומה של חלופת מעצר הולמת והדוקה נעזרים בתי המשפט בתסקיר שירות המבחן. יחד עם זאת, ביהמ"ש אינו מחויב להיצמד לתסקיר בבחינת "כזה ראה וקדש", והתסקיר אינו כובל את שיקול דעתו. ראוי להזכיר כי נקבע שיש להבחין בין מקרים בהם תסקיר שירות המבחן הינו שלילי ונחרץ, שאז יש מקום להנמקה כבדת משקל להחלטת ביהמ"ש לסטות מהתסקיר, לבין מקרים בהם התסקיר "אפור", בהם יש לביהמ"ש שק"ד רחב. בסופו של דבר, כל מקרה יבחן לגופו, ולצד מתן משקל ראוי לתסקיר, על ביהמ"ש לפעול בתבונה ולא להתעלם מניסיון החיים והשכל הישר. [ראה: בבש"פ **8431/13** אבו סרחאן נ' מ"י (פורסם בנבו) (23.12.13) ; בבש"פ **2006/10** מ"י נ' פלוני (פורסם בנבו) (23.12.13)].

לאחר ששקלתי האמור בתסקיר בכובד ראש, אני מוצא עם זאת להעדיף את הערכתי לגבי מידת האמון שניתן לתת במשיב, הערכה שאני מבסס בעיקר על פי ניסיון העבר של המשיב ותוך העדפה של האינטרס הציבורי הרחב על פני האינטרס האישי הצר של המשיב.

אף העובדה כי כאשר ניתנה למשיב הזדמנות לטעון בעצמו בפני, במסגרת "זכות המילה האחרונה" לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים לבקשה, בחר לשתוק ומסר תגובתו ב- 4 מילים: "אין לי מה להוסיף" מחזקת את התרשמותי הישירה ממנו, כי אינו לוקח אחריות של ממש למעשיו.

בנסיבות אלו, אני מעדיף לבסס את החלטתי, על התרשמותי הישירה, יותר מאשר על התרשמות קצינת המבחן המכובדת. זווית הראיה של ביהמ"ש לעולם רחבה יותר באשר חובתו להתמקד בשיקולים של טובת הציבור הכללית, מניעת סיכון לציבור, אשר במקרה זה עדיפים במובהק וגוברים לדעתי על שיקולי שיקום או הפגיעה (המדודה) בזכויות המשיב.

כאמור, ההלכה הנוהגת היא כי אין להורות על מעצר עד לתום ההליכים בעברות "תעבורה" אלא במקרים חריגים בהם יש חשש אמיתי כי שום חלופת מעצר או אף מעצר בפיקוח אלקטרוני, לא יתנו מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב. אני סבור כי המקרה דנן, הינו אחד מאותם מקרים חריגים אליהם כיוונה הפסיקה, בהם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בכל דרך אחרת.

אינני סבור כי בני משפחתו של המשיב, מסוגלים להרים את הנטל של מניעת הישנות העבירות, ומניעת נהיגה מהמשיב. ניסיון העבר מוכיח כי למשיב דחף חזק, המביא אותו פעם אחר פעם לנהוג, למרות היותו בלתי מורשה, למרות החלטות

ביהמ"ש הפוסלות אותו מנהיגה, וחרף עונשים כבדים שהוטלו עליו בעבר.

חלופת מעצר, כמו גם מעצר בפיקוח אלקטרוני, כרוכים בנטילת סיכון להישנות ההתנהגות העבריינית המיוחסת למשיב. בנסיבות דנן, לדעתי מדובר בסיכון ממשי שאין מקום לקחתו.

בהעדר אפשרות להפחית את הסיכון הנשקף מהמשיב בכל דרך אחרת, פרט למעצרו, אני קובע כי אין למשיב חלופת מעצר, וכי אין מקום אף להורות על מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני.

נוכח האמור, אני מורה כי המשיב יעצר מאחורי סורג ובריח וזאת עד לתום ההליכים נגדו.

זכות הגשת ערר כחוק בפני ביהמ"ש המחוזי בתל אביב.

ניתנה היום, ב' אדר א' תשע"ו, 11 פברואר 2016, במעמד הצדדים ובאי כוחם.